

Leder

Dersom du som pårørende henvender deg på telefon til sosialkontoret eller pleie- og omsorgskontoret og beskriver et hjelpebehov kan du få følgende svar: «Nei, vi har nok ikke penger igjen på budsjettet til omsorgslønn i år.» Eller: «Dere har da så mye avlastning allerede». I følge Advokat Petter Kramås er dette er grovt brudd på saksbehandlingsreglene i forvaltningsloven. Saken blir ikke tatt opp til reell behandling og veiledningsplikten blir ikke overholdt.

Men hva dersom en skriver søknad om plass i bofellesskap og ikke får svar.? En skriver ny søknad, purrer på telefon, forsøker å få snakke med rette vedkommende, uten hell? En skriver ennå en søknad, forsøker å finne ut om den søknaden en skrev sist har ført til at vedkommende som har behov for hjelp er blitt satt på noen form for venteliste, uten å få svar på det heller? Og vil begrepet «grovt» være dekkende dersom dette foregår i fire år?

En mor opplevde å bli behandlet slik av bydelen da hun gjentatte ganger søkte om plass i bofellesskap for sin voksne utviklingshemmede sønn. I ren desperasjon innkalte hun til ansvarsgruppemøte og medelte dem at hun ville si opp sønnens «leiekontrakt» med en oppsigelsesfrist på tre måneder. Ungdommen står nå uten bolig og dermed trer sosialtjenestens plikt til å skaffe midlertidig husvære i kraft, og en uke før fristen

fra mor utløper, har bydelen skaffet ham plass i bofellesskap og han flytter inn i egen leilighet i et bofellesskap.

Det er ingen enestående situasjon, vi har lest og hørt det før. Men det gjør det ikke bedre, tvert i mot, det skulle ikke være nødvendig å krisemaksimere en situasjon for å få den hjelp en har behov for. Og en har krav på svar på henvendelser, noe annet er i strid med saksbehandlingsreglene, men ikke minst, det er manglende faglig moral å ikke gi svar, selv om det skulle være negativt. Da vet i alle fall pårørende hva de har å forholde seg til.

Samtidig kan en undre seg på om det bare er sparekniven, eller også politikernes vilje det står på? I bystyret i Bergen i april vedtok politikerne at et politisk oppnevnt «Ad hoc utvalg for boligforsyning til utviklingshemmede» skulle nedlegges. I mange år ble ikke utbyggingsprogrammet i verken årsplaner eller økonomiplaner overholdt, og det nevnte utvalg ble oppnevnt for å se til at planene ble fulgt. Men nå ble det altså nedlagt, i en by der 200 utviklingshemmede over 21 år står i kø for å få bolig; 60 av disse er definert som akutt!

Det må være svært vanskelig for en mor eller far å nærmest levere sitt barn på sosialkontoret, men samtidig kan det se ut som om det er det eneste som nytter!

Sølvi

Innhold:

4 Utstrakt bruk av tvang og makt overfor personer med psykisk utviklingshemning skjer, og er lite regulert av kapittel 4A.

En undersøkelse fra Hedmark

Jørn Kroken

10 Erfaringer med mestringskurs for personer med utviklingshemning

Johanna Eide og Marianne Nilsen

17 Hva er SOR?

Refleksjoner fra praksis utgår i dette nummeret pga. manglende innsendte bidrag.

Redaktøren etterlyser innlegg fra praksisfeltet.